

Ahoj!

V ruce držíš deník, který vypadá úplně stejně jako ten můj. Ale to ty ho zaplníš svými zápisky! Piš sem o všem, co tě trápí, baví, štve nebo co ti dělá radost. Nevíš, jak začít? Možná tě moje příhody budou inspirovat. Možná tě potkalo něco podobného. Ocitla ses ve složité situaci, zažila jsi pocit, že se studem propadneš? Nebo právě naopak – prožila jsi bezvadné chvíle s nejlepší kamarádkou nebo si tě kluk, který se ti už dávno

líbí, konečně všiml a usmál se na tebe tak, že na to nemůžeš zapomenout?

Tohle je tvůj deník, a jak bude vypadat záleží jen na tobě. Psáním si můžeš ulevit v těžších chvílích – mně pomáhalo, když jsem se pohádala s tátou nebo jsem si nevěděla rady s Ludmilou – ale hlavně je to skvělá zábava! Sama se o tom přesvědčíš, jen co se do toho dáš.

At' se ti deník povede!

Violetta

Když jsem se osprchovala a snědla pořádný kus výborného čokoládového dortu, cítila jsem se mnohem líp. Řekla jsem si, že přišel čas, abych se chovala víc společensky. Když jsem scházela dolů, slyšela jsem hudbu, která mě zavedla do kuchyně, Olžina království. Jakmile jsem přišla blíž, zaslechla jsem studený hlas slečny Elsy, která jí kárala:

„Violetta nesmí poslouchat pop,“ říkala. „Pan German to zakázal. Prosím, nezapomínej na to!“ Pak mě začala hlasitě volat: „Violetto! Kde jsi?“

Zhluboka jsem se nadechla a rychle otevřela dveře do kuchyně... jenže ty praštily slečnu Elsu, která stála hned za nimi! Moje hospodyně ztratila rovnováhu a spadla tak nešťastně, že obličejem přistála přímo v Olžině čokoládovém dortu. Rozhostilo se ticho. Slečna Elsa se začala zvedat, celá upatlaná od čokolády, a otvírala a zavírala přitom pusou jako ryba. Chudák Olga se kousala do rtu, aby se nerozesmála, ale já se nedokázala udržet.

„Je dobrý?“ zeptala jsem se.

Tahle slova způsobila úplnou bouři a slečna Elsa začala vřestět:

„Moje trpělivost je u konce!“

„Já nechtěla, slečno Elso...“

„Slečinka nedělá nikdy nic naschvál. Slečinka je kouzelnice. Mladá delikventka!“

Smíchy jsem se složila, ale podle mého otce, který vtrhl do kuchyně hrozně rozhořčený, to vtipné vůbec nebylo.

„Nedopustím, abyste se takhle chovala k mojí...!“ řekl a v tu chvíli se podíval na čokoládou upatlanou hospodyni. Chvilku jsem si myslela, že taky vybuchne smíchy. To už bylo příliš, protože slečna Elsa najednou vyjekla:

„Slečna dcera je netvor! Už se o ní dál nemůžu starat! Dávám výpověď!“

Skoro jsem vykřikla radostí. Konečně jsem se mohla té čarodějnici zbavit! Jenže, jak to bývá, jsem za to musela zaplatit. Zanedlouho mi otec přikázal, ať za ním přijdu do jeho pracovny.

„Uvědomuješ si, že ti teď budu muset najít novou hospodyni?“ začal. „Vážně ti nerozumím, Violetto. Hádáš se se slečnou Elsou, s Jade, se mnou... jsi nemožná!“

„Proč se chováš tak, jako by
tí nezáleželo na mém názoru?“
vybuchla jsem. „Vím, že všechno
děláš pro moje dobro, tatí, ale tohle mi
vadí!“

Vyběhla jsem z pracovny a pak ven z domu. Potřebovala jsem být na
chvilí od táty co nejdál. Táta nechápal, že už nejsem malá holčička, která
sí nikdy nestěžuje. Jsem dospívající dívka, která
chce, aby byl její názor taky důležitý.

*Citila ses někdy podobně? Měla jsi dojem, že tě
nikdo neposlouchá, a pokud ano, tak ti nerozumí?
Také pocity tebou v tu chvíli cloumaly? Zlost,
bezmocnost, smutek?*

Napiš o tom!

